

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 102.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366403504/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

ren havde raabt Tolv. Han vilde endnu kun slaa et Som i den store Kiste, han stod med ved Høvlebænken; da syntes han, Nogen hviskede bag ved ham: »hamrer og høvler du endnu? til hvem er den Kiste?»

Han tabte Hamren af Haanden og saae sig forfærdet om; men der var Ingen. Det er de gamle dumme Tanker, som spøge i mit Hoved og nu faae Rost i den underlige Midnat, tænkte han, men lod nu Høvl og Hammer hvile, og tog Lyset for at gaae til sit Sovekammer; men Lyset var udbrændt og gik ud, før han kom til Døren. I Mørket forvillede han sig nu saaledes i Værkstedet, at han paa enhver anden Tid vilde have leet over sig selv; thi hvorledes han saa vendte sig, kom han altid tilbage til den spærrede Pulterkammerdør. Da dette var hendes ham tre Gange, blev han staaende og syntes Noget rørte sig i Pulterkammeret; gennem en Sprække paa Døren syntes han at skimte Glimtet af et Lys, og han troede at høre en Lyd som Pjasken i Vand med en Karklud. Det er en underlig Tid at vadske Gulv paa, tænkte han, idet han bankede stærkt paa Døren og spurgte høit: hvem der var inde, og hvad man gjorde der saa silde. Men idetsamme forsvandt Lyset, og der blev dødsstille.

Jeg maa dog have taget fejl, sagde Frants ved sig selv og søgte at besinde sig og finde Døren til Sovekammeret; men nu faldt Tanken ham ind om hans gamle Mester, som jo var druknet, og som saa ofte havde staaet her og arbejdet med ham sildig ud paa Natten; og det var ham ligesom Høvlen skulde røre sig igen, hvor den Gamle havde staaet, og som om de endnu havde et Arbejde at gøre sammen i denne Verden.

Forviret af disse underlige Tanker, fandt han endelig Døren og gik til Sengs.

Kone og Barn sov allerede sødelig, men Frants havde ingen Rø for de besynderlige Drømme. Han syntes den gamle Mester Flok stod for ham og sagde: »hvorfør kom jeg ikke i min Kiste? hvorfør kom jeg ikke i christen Jord? Søg og du skal finde! – udslet Forbandeden, at den ikke skal ramme dig!»

Da han om Morgenens vaagnede, saae han syg og bleeg ud, og Johanne spurgte bekymret, om han fattedes Noget. Men han vilde ikke ængste hende med sine Drømmerier til Unytte og skammede sig selv derover. Jeg er med alle mine gode Tanker om min Styrke og min sønde Forstand dog i Grunden lidt nervesvag og overtroisk, sagde

han til sig selv og glædede sig over Johannes og Barnes Sundhed og blomstrende Udseende.

Han gik til sit Arbejde og søgte at slaa Drømmen af Hovedet, som en Folge af hans Nattevaagen og ophidsede Phantasie. Men nu vilde intet Arbejde ret lykkes ham, og hans sædvanlige Munterhed var borte. Tiden nærmede sig nu ogsaa, da Huset skulde betales, men Skiftet var endnu ikke sluttet, og han plagede sig med Sorg for det daglige Udkomme og Frygt for den truende Fremtid. Søg og du skal finde! tænkte han da tit og lod Hovlen hvile, bank og dig skal oplades! men hos hvem skal jeg søge? paa hvilken Dor skal jeg banke? hvorledes skal jeg udslette Forbandelsen? og hvilken Forbandelse? min gamle Mester blev jo virkelig begravet i christen Jord; Johanne har jo ladet sig vise hans Grav og bragt Blomster til den; at han ikke fik den Kiste, der var ham bestemt, kan jeg jo ikke gøre ved eller ændre; men at der ingen Velsignelse er ved hans Huus, begynder jeg nu næsten at mærke.

Naar han saaledes var misnodig, gik han ofte ud for ikke at bedrøve den fromme Johanne med sin Forstemthed. Men hun mærkede vel, at han sørgede for Udkommet, og at han ofte lod Hovlen ligge af Mismodighed. Hun saae derfor gjerne, han gik ud og adspredte sig; thi hun frygtede for hans noget aftagende Sundhed. Selv søgte hun uundlertid ved Syning og det Lide, hun derved kunde erhverve, at skjule de Mangler, som meest maatte falde i Øinene i det daglige Liv.

Gik Frants ene ud om Aftenen, var hans Gang som oftest over Lange-Bro og forbi de Druknedes Dødningshuus. Hvergang han kom dertil, gik han langsommere og huskede paa Johannes Ord, og han syntes nu ogsaa, at det var ligesom han maatte see ind gennem de lave Vinduer, om ikke den gamle Mester laae der endnu og ventede paa sin Kiste. Men han gik dog altid forbi og gruede for at see derind. Naar han saa siden gik tilbage over Broen, og Maanen skinnede venligt paa Skibene i Bugten og paa de hvide Cavle og Pakhuse ved Bredderne, fik han gjerne friskt Mod igen, og det var ligesom han kom hjem fra en lang Reise og skulde nu gjenfinde Kone og Barn, Huus og Hjem og Alt, hvad hans Hjerter hang ved, paa den anden Side af Broen. Men naar han saa kom til sit Huus og læste Skriften paa Muren: »et forbandet Huus«, tog han ofte en Steen, og gned derpaa til han ikke længer kunde læse hvad der stod. Slet Forbandelsen ud,